

at Regjeringen kunde lade sig nøie med at faae denne Bemhndigelse for et Aar og saa komme igjen til næste Aar og faae den fornøyet; men hertil svarer jeg: Nei, det vil være en langt mindre god Ordning af Sagen end den, Regjeringen har foreslaet, ikke fordi jeg har den mindste Tvivl om, at de Foretagender, som nu ere fattede i Gang, ville gaae deres Gang uforstyrret, og at der vil blive arbejdet paa at fremme dem med den største Over, men fordi vi gjensidig vilde komme i en faldt Stilling næste Gang, vi komme sammen med Hensyn til denne Lov. Sagen er nemlig den, hvad de ærede Medlemmer vilde have bemærket, at jeg ikke har været istand til at tilføje Finantsloven for indeværende Aar med det vestindiske Budget af den ganske simple Grund, at det vestindiske Budget ikke har været prøvet af Kolonialraadet, som det efter Kolonialloven skal. Jeg vil altsaa efter al Sankthylighed næste Aar ligesaaledes kunne meddele Rigsdagen noget vestindisk Budget til Approbation, og naar jeg ikke har den heromhandlede Bemhndigelse, vil det komme til at staae næste Gang saaledes, som det staaer nu, hvoraf Følgen da vil være, at dersom Rigsdagen nægter denne Lov næste Gang, veed jeg ikke, hvad jeg skal gjøre, og Rigsdagen vil ved denne Forkastelse ikke kunne opnaae, at Finantsministeren vil kunne meddele Budgettet. Der vil altsaa ikke kunne opnaaes Noget derved med Hensyn til Budgettet, og med Hensyn til Skatter og Afgifter vil det samme være Tilfældet, fordi jeg ikke vil kunne have nogen Klarhed om, hvad jeg skal forelægge Rigsdagen i denne Henseende, da jeg ikke veed, hvilke af de bestaaende Skatter der høre under Rigsraadet. Jeg troer, at forsaavidt de have en siffalt Betydning for Statskassen, maatte jeg, dersom Loven af 16de April d. A. ikke var, forelægge dem for Rigsraadet, men hvorvidt det maatte betragtes som et indre Anliggende og i hvilket Omfang, veed jeg ikke, det er uklart for mig; jeg vilde altsaa komme til at forelægge Rigsdagen et Lovudkast, om hvilket jeg ikke vilde kunne sige, hvilken Betydning det havde, eller om dets Antagelse eller Forkastelse kunde gjøre Noget, og jeg vilde have den Overbeviisning, naar jeg forelagde Lovudkastet, at det vilde være ligegyldigt, om Rigs-

dagen antog det eller ikke. Fra et praktisk Standpunkt vil Rigsdagen ikke have noget Udbytte deraf, og det er derfor min Mening, at naar Sagen stiller sig saaledes, skal man ikke fremtvinge et Lovudkast, som ikke vil faae nogen praktisk Betydning. Det forekommer mig, at det Forslag, der er stillet af Udvalgets Fleertal, er mere praktisk og har en langt større Betydning end det, der er stillet af Mindretallet, thi jeg maa naturligtvis erkjende, at der fra Rigsdagens Side kan ligge en naturlig Opfordring til at blive bekendt med, hvad der er passeret under en Overgangsperiode; men jeg vil dog gjøre det ærede Mindretal opmærksom paa, at det ikke er en Beretning om Reformens Fremskridt, der forlanges, men om de Anordninger, der maatte udkomme i Henshold til denne Lov. Jeg siger altsaa, at dette er naturligt, men det er desuden et Forlangende, der har sin gode Grund i selve Kolonialloven, og det er det, der har bestemt mig til at erklære, at jeg vil kunne gaae ind paa det Forslag, der er stillet af Fleertallet, og ansee det som stemmende med Koloniallovens Bestemmelser. Det vil nemlig sees, at Koloniallovens § 2 indeholder den Bestemmelse, at de Anordninger, hvorved Love udvides til at gjælde for de vestindiske Besiddelser, vel maae indeholde Afvigelse fra de i Møderlandet gjældende Love, forsaavidt der findes særlig Anledning efter Dernes eiendommelige Forhold, men indeholde de nogen Afvigelse, skulle de tilligemed Kolonialraadets i Sagen afgivne Betænkning snarest muligt fremlægges for Rigsdagen. Der er altsaa i selve Kolonialloven anvist den Vej, som Regjeringen har at gaae i visse bestemte Tilfælde, naar Afvigelse finder Sted, og denne Vej er der al Opfordring til at følge ved denne Leilighed, idet det vil sees, at det senere i samme Paragraf hedder: „Den Kongen saaledes tilkommende Anordningsmyndighed er dog ikke til Hinder for, at der, naar Kongen og Rigsdagen derom paa sædvanlig Maade eens, kan vedtages Love ogsaa om de i denne Paragraf omhandlede Anliggender.“ Altsaa netop denne Fremlæggelse af Anordninger, som indeholde en Afvigelse fra de Grundsetninger, som ere gjældende herhjemme, er i selve Loven sat som et Bink om, at der igjennem Lovgivnings-